

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 32/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Hudákom, Štúrova 10/20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 443/2015 z 28. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 443/2015 z 28. apríla 2017 (ďalej len „ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania o zaplatenie sumy 47 035,14 € na strane žalobcu. Sťažovateľka vo svojej žalobe Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) tvrdila, že so žalovaným (obchodná spoločnosť) uzavrela v roku 2006 ústnu zmluvu o dielo („*vodoinštalačné a kúrenárske práce*“). V roku 2009 po kolaudácii domu zistila, že dielo má vady. Sťažovateľka požiadala o odstránenie väd žalovaného, ktorý ich však odmietol odstrániť, a preto ich sťažovateľka odstránila prostredníctvom tretej osoby. Na základe uvedeného na okresnom súde žiadala, aby tento žalovaného zaviazal na zaplatenie uvedenej sumy, teda škody, ktorá na dome vznikla, a úrokov z omeškania.

Okresný súd žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 1 C 155/2010-186 z 13. januára 2012 zamietol. Proti označenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 9 Co 103/2012-207 z 31. mája 2013 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie [vady podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov], pričom konštatoval, že okresný súd riadne nezistil rozhodujúce skutočnosti a nevysporiadal sa právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré z dokazovania vyplynuli.

Okresný súd následne žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 1 C 155/2010-395 z 29. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) opätovne zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.

O tomto jej odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s jej odvolacími námietkami, ku ktorým pristupoval selektívne. Tvrdí,

že krajský súd „vzal za východisko svojho rozhodnutia výlučne záver okresného súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej“ a „k ďalším sporným záverom okresného súdu“ sa nevyjadril. K tomuto uvádza, že krajský súd neprihliadol na svedecké výpovede niektorých svedkov. Navyše, „konzistentnosť a hodnovernosť“ výpovede svedka [REDAKOVANÉ] už skôr spochybnil aj sám krajský súd vo svojom uznesení č. k. 9 Co 103/2012-207 z 31. mája 2013.

Sťažovateľka ďalej namieta, že v konaní nebolo nariadené znalecké dokazovanie. Tiež tvrdí, že krajský súd „bezdôvodne zmenil svoje pôvodné stanovisko, keď ďalšie dokazovanie sám odporúčal“. Ďalej poukazuje na to, že svedecké výpovede svedkov, s ktorými je v príbuzenskom pomere, nemožno nezohľadniť, resp. iba z tohto dôvodu spochybníť.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „1. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 443/2015-443 z 28. apríla 2017 bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 443/2015-443 z 28. apríla 2017 sa zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) ďalej vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu

(IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu. Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený vo svetle okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené argumenty (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce [rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku (č. 2) z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84; tiež S.C. IMH Suceava S.R.L. proti Rumunsku z 29. 10. 2013, sťažnosť č. 24935/04), bod 40]. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

S ohľadom na uvedené právne východiská ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za nedostatočne odôvodnený, a to vo vzťahu k nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, vo vzťahu k vyhodnoteniu svedeckých výpovedí svedkov, s ktorými je v príbuzenskom vzťahu, vo vzťahu k (ne)vierohodnosti výpovede svedka [REDACTED] a napokon vo vzťahu k (ne)nariadeniu znaleckého dokazovania.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku uviedol: «46. Podľa ustanovenia § 631 Občianskeho zákonníka, zmluvou o dielo zaväzuje sa objednávateľovi ten, komu bolo dielo zadané (zhotoviteľ diela), že ho za dojednanú cenu vykoná na svoje nebezpečenstvo.

47. Podľa ustanovenia § 633 ods. 2 Občianskeho zákonníka, od obsahu zmluvy a povahy diela závisí, či je zhotoviteľ povinný vykonať ho osobne alebo či je oprávnený dať dielo vykonať na svoju zodpovednosť.

48. Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že pre posúdenie pasívnej legitímácie strany sporu bolo nevyhnutné venovať pozornosť v prvom rade zisteniu, či došlo k uzavretiu zmluvy o dielo medzi žalobkyňou a žalovaným.

49. Zmluva o dielo je uzavretá, len čo sa zhotoviteľ a objednávateľ dohodli o podstatných náležitostiach zmluvy, a to 1/ o predmete diela, 2/ o tom, že zhotovenie diela bude odplatné, výška ceny (odmeny) za zhotovenie diela nemusí byť dohodnutá.

50. Vedľa týchto (podstatných) náležitostí, bez ktorých zmluva o dielo nie je platne uzatvorená, sa môžu účastníci dohodnúť na ďalších ustanoveniach v tzv. vedľajších náležitostiach, najmä na akosti diela, na dobe jeho zhotovenia a na súčinnosti objednávateľa pri vykonávaní diela. Výška ceny nie je podstatnou náležitosťou zmluvy, bez ktorej by k uzatvoreniu zmluvy nedošlo. Rovnako lehota na plnenie (doba, kedy má byť dielo zhotovené) ani miesto, kde má byť služba poskytnutá, nepatrí medzi podstatné náležitosti zmluvy (R 12/1989).

51. Zmluva o dielo podľa Občianskeho zákonníka je perfektná, ak sa dosiahla dohoda o predmete zmluvy medzi určenými zmluvnými stranami. Dohoda o cene, ani spôsob jej určenia, nie sú potrebné pre perfektnosť zmluvy.

52. *Pokiaľ zmluvné strany nedohodnú podstatné časti zmluvy, kedy jednou z nich je u zmluvy o dielo aj dohoda o určení predmetu diela, k platnému uzavretiu zmluvy o dielo nedôjde (rozsudok NS ČR z 09. 02. 2016, sp. zn. 23 Cdo 2413/2015).*

53. *Pri posudzovaní konkrétnej veci bolo preto potrebné zistiť, či medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá „ústna“ zmluva o dielo.*

54. *Správne súd prvej inštancie zisťoval, aký bol obsah ústnej dohody (uzavretej) medzi žalobkyňou a žalovaným.*

55. *Vôľa (strán sporu) žalobkyne a žalovaného bola určujúcim hľadiskom na posúdenie, či vznikla (ústna) zmluva o dielo, či je platná alebo neplatná.*

56. *Až po náležitom zistení obsahu ústnej dohody mohol súd posúdiť, či na jej základe niekomu vznikla povinnosť (R 11/2002).*

57. *Okresný súd (nakoľko sa jedná o druhé rozhodnutie vo veci) doplnil dokazovanie a podrobne vypočul strany sporu na odstránenie rozporov v ich tvrdeniach a vypočul ďalších svedkov uvedených v rozhodnutí.*

58. *Podstatnou náležitosťou zmluvy o dielo v zmysle § 631 Občianskeho zákonníka je (len) dohoda o predmete zmluvy (diela) a o poskytnutie ceny za dielo, nie záväzok zhotoviteľa diela zhotoviť dielo buď osobne zhotoviteľom, či inou (treťou) osobou. Skutočnosť, že dielo vykoná tretia osoba nič nemení na tom, že dielo je vykonané na nebezpečenstvo zhotoviteľa a na jeho zodpovednosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 33 Odo 781/2002).*

59. *Tvrdenia žalobkyne a žalovaného ohľadne uzatvorenia zmluvy o dielo boli rozdielne. Žalobkyňa tvrdila, že zmluvu uzatvorila so žalovaným. Žalovaný popieral uzavretie zmluvy o dielo so žalobkyňou. Žalobkyňa nedisponuje písomnou zmluvou o dielo, čo by pre jej dôkaznú situáciu bolo jednoznačne v jej prospech. Z uvedených dôvodov bolo nevyhnutné pre objektívne posúdenie náležitostí zmluvy o dielo – predmetu zmluvného vzťahu a ceny diela, (ako aj zistenie, kto reálne práce vykonával), vyhodnotiť výpovede aj iných svedkov.*

60. *Žiaden z vypočutých svedkov nebol priamo prítomný pri uzatvorení „zmluvy o dielo“ medzi stranami sporu; ich výpovede boli iba sprostredkované. Jediný svedok, ktorý mohol odstrániť rozpory v tvrdeniach strán sporu bol svedok [REDAKOVANÉ] ktorý práce na stavbe aj fyzicky vykonával. Z výpovede tohto svedka (výpoveď bola opakovane*

konfrontovaná so žalobkyňou) jednoznačne vyplynulo, že práce v dome vykonával na základe dojednania so žalobkyňou, ktorá ho oslovila. Práce vykonával výlučne vo svojom mene, nikto ho nechodil kontrolovať (okrem žalobkyne). So žalobkyňou sa dohodol aj na odmene za zhotovenie diela 15.000 Sk, z čoho mu bolo uhradené iba 5.000 Sk. Zaplata z zvyšnej časti ceny diela sa domáhal, chcel sa so žalobkyňou stretnúť, stretnutie sa oddiaľovalo, potom to nechal tak.

61. Z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] však vyplynulo, že sa na zhotovení diela pre žalobkyňu dohodol so žalobkyňou sám vo vlastnom mene, a nebol poverený uskutočnením realizácie diela inou osobou, v tomto prípade žalovaným.

62. V spore teda nebolo preukázané, že zmluva o dielo, predmetom ktorej boli práce špecifikované žalobkyňou, bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva bola uzavretá medzi žalobkyňou a svedkom [REDAKOVANÉ] ktorý práce následne aj vykonával. Výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyne o uzavretí zmluvy o dielo so žalovaným. Zároveň tým bola potvrdená výpoveď žalovaného, že zmluvu o dielo so žalobkyňou neuzavrel.

63. Aj napriek tomu, že okresný súd založil odôvodnenie rozsudku na výpovedi svedka Dohodu, čo spochybňovala samotná žalovaná, rozhodol vecne správne, ak dospel k záveru o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v spore.

64. Z vyššie uvedených dôvodov, aj podľa názoru odvolacieho súdu, vyplýva, že svedok [REDAKOVANÉ] je ten, kto uzavrel so žalobkyňou zmluvu o dielo, a preto zodpovedá za riadne (bezvadné) a včasné uskutočnenie diela. Preto záver súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v konaní je vecne správny.

65. Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobkyne, že súd nevyhodnotil aj výpovede iných svedkov. Súd v odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal aj so svedeckými výpoveďami svedkov, svedčiacich v prospech ako aj neprospech žalobkyne. Skutočnosť, že neprihliadol na svedecké výpovede blízkych príbuzných žalobkyne ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), nemá na vecnú správnosť rozhodnutia súdu vplyv, nakoľko uvedení svedkovia neboli prítomní pri uzatváraní samotnej zmluvy o dielo, pričom posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného bolo prvoradou úlohou pre ustálenie základu sporu, a to, kto nesie zodpovednosť za správne vykonanie diela.

...

68. Okresný súd sa náležitým spôsobom vysporiadal aj s otázkou fakturácií a v tomto smere vykonal aj dokazovanie listinami zabezpečenými prostredníctvom Daňového úradu Spišská Nová Ves. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zaúčtovanie faktúr bolo súladné s evidenciou účtovníctva zasielanou daňovému úradu. Odôvodnil svoje myšlienkové pochody ohľadne vyhodnotenia jednotlivých úhrad (suma 77.678 Sk a suma 93.787 Sk). Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tejto časti, na ktoré poukazuje a na tomto mieste ho neopakuje. Žalovaný na pojednávaní dňa 01. 06. 2011 a následne aj v písomnom vyjadrení zo dňa 13.03.2015 podal vysvetlenie k žalobkyňou namietanému nesúladu súm (100.000 Sk, 400.000 Sk a 171.000 Sk), z ktorého vyplynul záver o tom, že žalovaný predložil žalobkyňi viaceré návrhy dodacích listov, rozpočtov a faktúr, a preto niektoré materiály boli uvedené opakovane. Z uvedeného dôvodu sa aj podľa názoru odvolacieho súdu nejavila potreba nariadenia znaleckého dokazovania navrhovaného žalobkyňou.

69. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny, potvrdil.»

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že s ohľadom na námietky sťažovateľky prezentované v jej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ho možno považovať za dostatočne odôvodnený, a teda ústavnoprávne akceptovateľný.

Na tomto mieste ústavný súd opätovne pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie, ktorý by preskúmaval alebo prehodnocoval skutkový stav či skutkové a právne závery všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť účinkov interpretácie a aplikácie právnych predpisov v danom prípade s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (v tomto prípade dohovoru).

Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, stavia ústavný súd práve do pozície súdu vyššej (tretej či štvrtej) inštancie, ktorý by mal nanovo prehodnocovať skutkový stav (vrátane dôveryhodnosti sťažovateľkou

namietaného svedka [REDACTED]) a z neho vyplývajúce právne závery. Takýto postup však s odkazom na už citovanú judikatúru nie je v konaní podľa čl. 127 ústavy možný.

Okresný súd a krajský súd dospeli vo veci sťažovateľky k záveru, že táto v konaní nepreukázala, že k uzavretiu ústnej zmluvy skutočne došlo, teda ako žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno. Tento právny záver okresného súdu a krajského súdu sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila.

Krajský súd vo vzťahu k sťažovateľkou označeným svedkom uviedol, že ak žiaden zo svedkov, s ktorými je sťažovateľka v príbuzenskom vzťahu, nebol prítomný pri uzatvorení ústnej zmluvy o dielo, nemohol potvrdiť obsah tejto zmluvy, resp. to, s kým konkrétne bola uzatvorená. Predmetný právny záver nemožno v okolnostiach tejto veci a s ohľadom na námietky sťažovateľky považovať za svojvoľný či arbitrárny.

Rovnako je potrebné poukázať na skutočnosť, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nariadenia znaleckého dokazovania, keď na rozhodnutie vo veci považoval za dostatočné dokumenty vyžiadané od príslušného daňového úradu. Ak sťažovateľka vo svojej sťažnosti ústavnému súdu tvrdí, že jej nie je známe, o aké dokumenty konkrétne ide, ústavný súd upriamuje jej pozornosť na skutočnosť, že tieto sú v rozsudku okresného súdu č. k. 1 C 155/2010-395 z 29. apríla 2015, ktorý bol potvrdený napadnutým rozsudkom, označené číslom listu v príslušnom súdnom spise. Sťažovateľka teda mala možnosť oboznámiť sa predmetnými dokumentami a v konaní pred všeobecnými súdmi (a následne v konaní pred ústavným súdom) namietať konkrétne nejasnosti či nesprávnosti.

Ústavný súd teda zistil, že právne závery krajského súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku nemožno s ohľadom na už uvedené považovať za svojvoľné, resp. také, ktoré by boli založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (porovnaj už citovaný Moreira Ferreira).

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou nie je naprávať dôsledky nevhodne zvolenej procesnej taktiky jednej zo strán v spore. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pojem „spravodlivé“ použitý v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepredstavuje spravodlivosť vecnú, ale spravodlivosť procesnú, čo v praxi znamená kontradiktórnosť konania, v ktorom sú vypočuté tvrdenia účastníkov, pričom tieto majú pred súdom rovnakú váhu (pozri rozhodnutie vo veci Star Cate Epilekta Gevmata a ostatní proti Grécku zo 6. 7. 2010, sťažnosť č. 54111/07). Skutočnosť, koho sťažovateľka v žalobe (alebo žalobách) označí ako odporcu (alebo odporcov), je plne v jej dispozícii, a v prípade, ak sa jej postup následne ukáže ako nevhodne zvolený, nie je úlohou (a ani možnosťou) ústavného súdu vstupovať do konečného rozhodnutia vo veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2019